

Dr. Stefan Lanka: Úloha Nobelovy ceny ve vědě a její fatální důsledky

written by Vladimír Bartoš | 10. 10. 2022

[Zdroj](#)

Corona_Fakten, 08. října 2022

Přeložil: Vladimír Bartoš

Úloha Nobelovy ceny, Dr. Stefan Lanka

Podle závěti Alfreda Nobela se Nobelova cena uděluje lidem, kteří „v uplynulém roce přinesli lidstvu největší užitek“. Když se podíváme na seznam nositelů Nobelovy ceny, zjistíme, že prakticky nikdo z nich ji nezískal proto, že „v uplynulém roce přinesl lidstvu největší užitek“. Nobelovy ceny se obvykle udělují za úspěchy staré několik let a desetiletí.

Při udělování Nobelovy ceny se tedy výbor opírá výhradně o to, co je ve vědecké komunitě již mnoho let a desetiletí přijímáno jako vědecký fakt. Z toho lze vyvodit, že výbor, který uděluje Nobelovy ceny, nemůže sám rozhodnout, která současná tvrzení vědců jsou pro lidstvo velkým nebo největším přínosem. To svědčí o tom, že většina současných výroků vědců je spekulativní a trvá roky, než se vyhodnotí, zda budou mít současná tvrzení hodnotu i za několik let nebo desetiletí.

Udělování Nobelovy ceny má za následek, že první prikázání vědecké práce, pochybování a zpochybňování vědeckých tvrzení, se nejen nepraktikuje, ale je mu bráněno a vědecká tvrzení jsou dogmatizována. Historie vědy ukázala, že všechna předchozí vědecká tvrzení se ukázala jako „neúplná“ nebo dokonce chybná. Velmi jasná a srozumitelná varování historika a sociologa Eugena Rosenstocka-Huessyho nebyla brána vážně. V roce 1956 nastínil jednoduchý mechanismus, jak státní financování a správa automaticky způsobují, že věda přestává být vědou. Přijímány a prosazovány jsou vždy jen staré autority. Nové poznatky, které mají nahradit staré, jsou naopak potlačovány – s fatálními důsledky. [1]

Dalším argumentem proti udělování Nobelových cen je skutečnost, že se 50 let utajují důvody udělování Nobelových cen, kdo navrhl kandidáta (kandidáty) a důvody pro udělení ceny. Toto utajování je v rozporu se všemi demokratickými a vědeckými zásadami. Pokud jsou již Nobelovou cenou potvrzeny konečné výsledky výzkumu, je třeba zveřejnit všechny důvody, už jen proto, aby se předešlo nevědeckému ovlivňování.

Funkce nositelů Nobelovy ceny

Udělení Nobelovy ceny jedinému vědci nebo malé skupině automaticky znamená ignorování hlavních iniciátorů a spolumyslitelů, kteří byli předpokladem nového poznatku. Z Nobelovy ceny jsou také vyloučeni často neznámí vědci, kteří byli v mnoha případech zdrojem myšlenek a podnětů k novým objevům. Další argument proti udělování Nobelových cen vyplývá z logického požadavku sira Karla Poppera, teoretika vědy, který je dnes pro vědu autoritou. Správně požaduje, aby byl vědec vždy skromný, a uvádí pro to důvody.

Popperův požadavek na pokoru vědce je jednoduchý a logický. Všechna zjištění, která vedou k dalším poznatkům, jsou založena na zjištěních jiných. Pokud odměníte pouze jednoho, potrestáte všechny ostatní. To automaticky vede k přehánění, soutěživosti, závisti, egoismu a všem dalším věcem, které vedou k nevědeckému chování. Popper především tvrdí, že v dějinách vědy se všechny dosavadní poznatky ukázaly jako neúplné až chybné. [2]

Laureát Nobelovy ceny toto vše ignoruje a převzetím ceny dává najevo, že je sám geniální, že je vysoko nad úrovní všech ostatních vědců a že se dopracoval k vědecké pravdě, která je ve skutečnosti, jako ve většině případů, pouze aktuální interpretací s krátkým poločasem rozpadu.

Další funkcí nositelů Nobelovy ceny je, že pod záminkou zdánlivě individuálních superúspěchů brání skutečnému vědeckému diskurzu, zpochybňování všech modelových konceptů, zavádění nových poznatků a pozitivnímu dopadu jednotlivých poznatků. Ještě nikdy nebyla Nobelova cena udělena za poznatek, který nahradil zastaralé a vyvrácené myšlenky, jež měly negativní dopad. Taková Nobelova cena by byla užitečná.

Příklad

Když humanitní vědec John Franklin Enders náhle objevil lásku k biologii a velmi rychle vypracoval doktorskou práci z bakteriologie, aniž by biologii studoval, netušil, že jednou dostane Nobelovu cenu. Ani on to nemohl tušit,

protože udělení ceny bylo založeno na náhodném nález, který vyvolal jiný vědec. Udělení Nobelovy ceny Endersovi však vedlo k tomu, že celý svět uvěřil ve viry způsobující nemoci, ačkoli tyto nikdy nebyly vědecky prokázány a tvrzením o virech jsou neustále porušovány nejzákladnější požadavky vědecké práce.

Endersovi nelze vyčítat, že nezná pravidla vědecké práce, a proto je nedokáže aplikovat. Naopak, až do udělení Nobelovy ceny byl velmi upřímný, diskutoval o svých rozporuplných výsledcích a uvědomoval si, že jeho výsledky ve zkumavce nemusí mít nic společného s biologickou realitou člověka. To se náhle změnilo s udělením Nobelovy ceny v roce 1954, kdy se stejná činnost, stejné rozporuplné výsledky, které vyvracely jeho předpoklady, staly vědeckým faktem, o němž již nebylo možné pochybovat. Enders sám věřil a po udělení Nobelovy ceny tvrdil, že virus způsobující onemocnění rozmnožil, prokázal jeho existenci a že veškerý budoucí vývoj vakcín bude založen na něm. [3]

Kdyby Enders věděl a provedl kontrolní pokusy, které jsou ve vědě povinné, zjistil by, že právě jím vyvinuté laboratorní podmínky způsobují odumírání buněk a nikoli podezřelý virus. Uměle vyvolaná smrt však byla mylně interpretována jako přítomnost a působení viru. Jeho metoda šíření domnělého viru se tak stala vědeckým faktem díky udělení Nobelovy ceny a Endersovu přijetí ceny, což je dodnes základem víry v šíření všech údajných virů způsobujících nemoci a výroby vakcín. Přesto se předchozí virologie v letech 1951 a 1952 sama rozpadla, když její účastníci nikdy nemohli podezřelé viry vidět v elektronovém mikroskopu.

Pomocí kontrolních pokusů tehdejší virologové zjistili, že všechny složky, které byly mylně interpretovány jako složky virů, byly ve skutečnosti typickými buněčnými složkami, a proto nemohly být součástí virů. S tímto zdůvodněním byla ukončena tvrzení a domněnky týkající se virů. Když však bylo v roce 1953 vyhlášeno nové dogma, že existují zdravé i nemoc způsobující geny [4], mladí chemici nadšení myšlenkou genů zpopularizovali novou myšlenku virů. Tato nová virová myšlenka, podle níž účinný, virulentní faktor viru není choroboplodným jedem, jak se dříve předpokládalo, ale nebezpečnou dědičnou látkou, která zabíjí buňky, lidi, zvířata a rostliny, byla zpopularizována spolu s novou genovou hypotézou. [5]

Jediné, co chybělo k prosazení tvrzení o novém viru, bylo přesvědčení, že vyvrácení a pochybnosti se změnilo v opak toho, co experimenty prokázaly. Zatímco německá politika v letech 1933-1945 způsobila, že se hypotézy o infekci staly globálním dogmatem [6], Nobelova cena Endersovi v roce 1954 zajistila, že hypotézy o infekci mohly být prakticky realizovány v podobě očkování, kampaní a testování.

Enders a Nobelova cena způsobili, že tělu vlastní látky jsou dodnes mylně interpretovány jako složky virů. To znamená, že každý člověk, zvíře nebo rostlina mohou být testováni na jakýkoli virus. Virologický „screeningový test“ pro širokou veřejnost by měl být méně reaktivní, a proto by měl přinést nízký počet „pozitivních“ případů. Naproti tomu virologický „konfirmační test“, který má odhalit podezření na „infekci“, je nastaven tak, že je velmi reaktivní, a proto přináší vysoký počet „pozitivních“ případů bez ohledu na to, zda jsou testované osoby zdravé nebo nemocné. Enders a Nobelova cena měly

také za následek, že očkování se provádí dodnes a že dochází k poškození očkováním, ačkoli neexistuje jediný srozumitelný a ověřitelný argument, který by očkování ospravedlňoval. [7]

Seznam zdrojů:

[1] Z: Eugen Rosenstock-Huussy, Sociologie (I), Nadvláda prostorů, Stuttgart 1956, s. 115.

„Snad nejlépe to lze ilustrovat na následujícím aktuálním příkladu. Nežijeme v době klerikální, kdy spolu soupeřili laici a duchovní, ani v době státně-politické, kdy spolu soupeřily státní úřady a lid v demokracii. Bod volného růstu ve vědeckém věku spočívá v nové dvojici napětí, a to mezi výzkumem a znalostmi. Tato dvojice zápasů je stále z velké části neprozkoumaná.

My všichni učenci se vydáváme za badatele, stejně jako se staré duchovenstvo vydávalo za světce, abychom zabránili rozkolu mezi duchovenstvem a lidem. To nic nemění na tom, že dnes hrozí velké nebezpečí, že vědy zkosnatí. Alexander von Humboldt řekl o skutečné historii svobodných objevů: prochází třemi etapami. Nejprve se o novém výzkumu řekne, že není pravdivý. Pak se řekne: někdo jiný to objevil. Na konci se říká: „To víme už dlouho. **Učenci jsou výkonní, a proto nejsou schopni milovat podvracení své ctnosti.** Jsou to vědečtí úředníci a vždy stojí proti amatérům.

Protože však výzkum samozřejmě oficiálně patří k vědě, jako Duch svatý k církvi, existuje spousta **pseudovýzkumů**, které konkurují pokroku svobodného bádání, a jen ty první jsou svědomitě podporovány oficiálními agenturami a nadacemi, neboť jen ty se zdají být hodny podpory profesionálního vědeckého úředníka. Takový **falešný výzkum** se řídí zásadou: umyj mi kožich, ale nenamoč se. **Zkoumá rakovinu podle zastaralých Pasteurových představ, jako by šlo o vzteklinu***. Zkoumá náboženství podle Wellhausenových myšlenek, ale protože se ve svém výzkumu odvolává na antické authority, tak je hojně financován.

Dokud budou vědci i výzkumníci chudí, skutečný výzkum nemá perspektivu. Tak tomu bylo až do roku 1900. Dnes se prognóza výzkumu zhoršuje, protože vděčné národy štědře financují „vědu“. Moc se tak přesouvá na stranu vědoucího, proti badateli. Naši doktorandi a Rockefellerovi stipendisté jsou toho výmluvnými svědky.“

(Podtržení provedl Stefan Lanka)

[2] Karl R. Popper. Objektivní znalosti. Evoluční nástin. S epilogem Helmuta Schmidta. Editoři Joachim Fest a Wolf Jobst, Siedler, 1973. 478 s.

[3] Stefan Lanka. Rozplétání virů. WissenschaftPlus 6/2015. Na internetu na adrese:
http://www.wissenschaftplus.de/uploads/article/Wissenschaftplus_Viren_entwieren.pdf.

[4] Dědičný materiál v rozpadu. Die Zeit, 16.6.2008. Dostupné na internetu na adrese.

[Genetika: Genetická výbava se neustále mění \[Zprávy na ZEIT online\]](#)

archive.org

Archivní verze, protože „Die Zeit“ ji v roce 2022 smazal.

(CZ verze [ZDE](#))

[5] Prof. Karlheinz Lüdtke, Max Planck Institute for the History of Science, *Early History of Virology, Special Paper 125, 89 stran, 1999. i. K. (A 2) Preprint 1999.*

Z toho vyplývá, že v roce 1953 bylo každému virologovi a vědecké komunitě jasné a známé, že všechny složky, které byly dosud interpretovány jako složky virů, se při kontrolních pokusech ukázaly být složkami mrtvých tkání a buněk.

www.mpiwg-berlin.mpg.de › files › Preprints › P125 ▾ [PDF](#)

Preprint 125 - MPIWG - Max-Planck-Gesellschaft

von K Lüdtke · Zitiert von: 4 · Ähnliche Artikel

MAX-PLANCK-INSTITUT FÜR WISSENSCHAFTSGESCHICHTE. Max Planck Institute for the History of Science. **PREPRINT 125** (1999). Karlheinz Lüdtke.

Diese Experimente erbrachten aber kein Wachstum des filterbaren Virus. In der Hoffnung, die Virulenz filterpassierenden Virus auszulösen, wurden auch verschiedene Tierexperimente durchgeführt. Doch die Ergebnisse waren immer negativ. Es gelang niemals, aus den Filtraten durch neuerliche Überimpfung auf die diversen Kultursubstrate eine filterbare Mikrobe („a true filter-passing virus“) zu züchten. Es traten aber Resultate ein, die ursprünglich gar nicht

PDF-Seite 19

[6] Annette Hinz-Wessels. Institut Roberta Kocha v době národního socialismu. Kadmos, 2012. 192 s.

[7] Viz zdroj č. 3
